

Phần 2

Chương 4

Thích

Bắc Vũ bị ngã cũng không nhẹ, lúc bước đi vẫn thấy đau mông.

Học xong ba tiết tự học, Bắc Vũ cũng không đợi bạn cùng phòng để về cùng nữa. Mà khi chuông vừa kêu, cô đã nhét hết sách vở vào trong ngăn bàn, rồi chạy ào ra khỏi lớp.

Dưới ánh đèn đường, trên con đường về ký túc xá đầy ắp bóng người, không thể nhận ra ai với ai.

Bắc Vũ đứng ở ven đường hết nhìn đông lại nhìn tây một lát. Đến khi không tìm thấy người mình muốn tìm, thì tức giận đi về ký túc xá.

- Thẩm Lạc!

Trong đám người ồn ào phía sau, xuất hiện một giọng nữ.

Bắc Vũ nghe thấy hai chữ này, thì quay đầu nhìn lại theo phản xạ.

Cũng rất kỳ lạ, rõ ràng xung quanh có rất nhiều học sinh, nhưng cô lại có thể nhận ra bóng dáng mơ hồ của Thẩm Lạc ở phía xa.

Cậu vẫn đeo tai nghe, tay đút túi quần, bị một cô bạn đuổi theo.

Cô bạn kia búi tóc tròn tròn, dáng người cao gầy, khi đứng thẳng hai chân tạo thành hình chữ bát (八), vừa nhìn đã biết là học múa.

Bắc Vũ không nhìn thấy khuôn mặt cô ấy, nhưng mấy bạn học múa đều rất xinh đẹp.

Cô ấy đứng trước mặt Thẩm Lạc, đưa cho cậu một chiếc hộp nhỏ, còn nói gì đó.

Khuôn mặt của Thẩm Lạc ẩn dưới bóng đêm, Bắc Vũ không biết cậu ấy có vẻ mặt thế nào.

Nhưng động tác của cậu ấy thì cô lại thấy rõ. Cậu không tháo tai nghe ra, mà chỉ thản nhiên nhìn cô bạn kia. Cậu cũng không nhận chiếc hộp trên tay cô ấy, thậm chí môi cũng không nhúc nhích, mà cứ tiếp tục đi về phía trước.

Bắc Vũ mừng thầm trong bụng, nhanh chóng quay người lại.

Cô cố ý đi thật chậm. Bởi vì cô biết Thẩm Lạc ở ngay phía sau, nên cả người cô đều cứng đờ, không chú ý nhìn đường. Đi được mấy bước, cô vấp phải thứ gì đó, may mắn là không bị ngã, nhưng lại bất hạnh đụng phải một bạn nam bên cạnh.

Chai nước trong tay bạn nam kia rơi xuống đất.

Cậu học sinh mười mấy tuổi không có mấy suy nghĩ như thương hương tiếc ngọc, nên cậu ta quát lên:

- Không có mắt à?

- Xin lỗi! Tôi không cố ý.

Thật ra tính của Bắc Vũ là chỉ ăn mềm không ăn cứng, nếu hôm nay không có Thẩm Lạc ở sau lưng, thì khi bị quát, cô sẽ không nhẹ nhàng xin lỗi như vậy đâu.

Nhưng dù có xin lỗi, cô cũng vẫn không tập trung, khoe mắt liếc về phía sau.

Cô bạn kia thất vọng đứng tại chỗ. Còn Thẩm Lạc đã đi tới bên cạnh cô.

Rất đáng tiếc, cậu không có hứng thú với việc tranh chấp linh tinh này. Thẩm Lạc vẫn đeo tai nghe, mắt nhìn thẳng, đi qua người Bắc Vũ.

Bạn nam bị Bắc Vũ đụng phải, cúi đầu nhìn vết bẩn trên quần áo mình, rồi lại nhìn Bắc Vũ. Có lẽ là trông thấy cô khá xinh xắn, nên cũng không mắng nữa.

Bắc Vũ nhặt chai nước lên, bỏ vào thùng rác, rồi lại đi theo Thẩm Lạc.

Khoảng cách giữa hai người là ba bốn thước (trên dưới 1m). Dưới bóng đêm, lần đầu tiên nhìn thẳng vào cậu.

Tuy chỉ nhìn thấy một bóng lưng, nhưng cũng đủ để lòng cô nổi sóng.

Đây là lần đầu tiên cô biết cảm giác thích một người là như thế nào. Một cậu học sinh không quen biết, nhưng tuyệt đối không giống mọi người.

Loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Nó có thể coi là một sự ngạc nhiên bất ngờ, trong cuộc sống bình thường của tuổi mười lăm.

Cho đến khi đi tới ký túc xá, Bắc Vũ còn đứng ở lối rẽ, con mắt dõi theo bước chân Thẩm Lạc tiến vào ký túc xá nam. Sau đó mới nhảy nhót đi về phòng.

Tâm trạng cô không tệ, vừa mở cửa phòng vừa huýt sáo.

Bạn cùng phòng thấy vậy thì cười hỏi cô:

- Bắc Vũ, có chuyện gì mà vui thế?

Bắc Vũ không nói gì.

Cô thật sự rất vui.

Tắm rửa xong, cô nằm bên cửa sổ hít thở không khí mát mẻ ban đêm.

Những ngôi sao dày đặc trên bầu trời đêm.

Khi cô chuẩn bị đi ngủ, thì lại trông thấy một bóng hình quen thuộc ở phía đối diện.

Tuy ánh đèn rất tối, nhưng cô vẫn nhận ra Thẩm Lạc trong bộ đồ thể thao.

Cô sững sốt nhìn theo. Sau đó mới phản ứng lại, chạy ra ngoài ký túc xá.

- Sắp tắt đèn rồi cậu còn đi đâu thế? - Cô bạn cùng phòng kêu lên.

Mười một giờ ký túc xá tắt đèn, bây giờ đã hơn mười giờ rồi.

Bắc Vũ không quay đầu lại nói:

- Tớ ra ngoài một lát.

Cô chạy một hơi xuống dưới sân.

Nhưng đã không thấy Thẩm Lạc đâu cả. Cô chạy ra ngoài ký túc xá, cuối cùng trông thấy cậu trên con đường ra sân thể dục.

Lúc này trong sân trường rất vắng vẻ. Chiếc bóng của Thẩm Lạc bị ánh trăng kéo ra thật dài.

Bắc Vũ biết là hành vi bám đuôi này rất bỉ ổi, nhưng cô không kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình. Cô muốn nhìn thấy cậu, biết mọi thứ về cậu.

Cô đi theo bóng người cao to kia. Đi theo cậu đến sân thể dục, nhìn cậu ngồi trên thanh xà kép cạnh đường chạy, cầm kính viễn vọng trong tay ngắm sao trời.

Cô dừng lại ở nơi cách cậu 3m.

Hình như Thẩm Lạc phát hiện ra cô, nhìn kính viễn vọng một lát, liền quay sang nhìn cô.

Bắc Vũ biết mình đứng một mình trong sân thể dục có vẻ rất kỳ quái, nhưng cô lại không muốn đi về. Vì vậy liền chạy quanh sân thể dục.

Một vòng, hai vòng, ba vòng...

Mỗi lần đi qua trước mặt cậu, tim cô đều đập thật nhanh.

Dù biết rằng cậu sẽ không để ý tới mình, nhưng lại không thể ngừng tưởng tượng rằng cậu sẽ chú ý tới.

Mặc dù trong trường cô chỉ là một người bình thường như bao người khác, nhưng cô gái mười mấy tuổi vẫn luôn cảm thấy mình khác với mọi người.

Chạy khoảng mười vòng, Thẩm Lạc cũng cất kính viễn vọng đi, nhảy xuống khỏi xà kép.

Cuối cùng Bắc Vũ cũng có thể dừng lại, tiếp tục bám đuôi cậu về ký túc xá.

Hậu quả của việc vận động quá giới hạn chính là hôm sau cả người đều đau nhức. Mông cô cũng bị thương, gần như là liệt nửa người.

Tối qua trước khi ngủ, cô đã suy nghĩ rất lâu, việc cô thích Thẩm Lạc tựa như một cơn lốc. Loại trải nghiệm mới mẻ này làm cô vừa vui vẻ vừa thích thú.

Nhưng mà thích một người không quen biết, thì phải làm thế nào?

Bắc Vũ mười lăm tuổi mờ mịt.

Tặng đồ, tỏ tình trực tiếp như cô bạn hôm qua à?

Không phải cô không dám. Mười lăm năm qua, cô luôn dẫn đầu, tính cách của cô rất mạnh mẽ, chủ động, dũng cảm. Tuy cô không có kinh nghiệm, nhưng theo cô thấy, việc tỏ tình với con trai cũng chẳng có gì phải sợ.

Nhưng cô biết, nếu đi tỏ tình, thì kết quả cũng giống cô bạn hôm qua thôi.

Dù sao cô cũng là người kiêu ngạo, cô sẽ không làm cái chuyện biết là sẽ thất bại mà còn cố làm này.

Càng nghĩ, cô càng cảm thấy nên để Thẩm Lạc chú ý tới cô trước.

Nhưng mà làm thế nào mới khiến Thẩm Lạc chú ý tới mình, thì lại là một vấn đề.

Sáng sớm, Bắc Vũ đã dậy soi gương.

Cô gái trong gương có làn da trắng nõn, mắt ngọc mây ngài, khuôn mặt tươi tắn. Nhưng dù sao thì mười lăm tuổi cũng vẫn còn ngây thơ, lại mặc đồng phục trường, nhét vào giữa đám học sinh, cũng không thể hơn người.

Bắc Vũ nhìn cô gái không có gì nổi bật trong gương, cảm thấy chán nản.

Nhưng nghĩ đi lại nghĩ lại, nếu có thể làm cho Thẩm Lạc chú ý tới cô, thì đã chứng tỏ cô không giống người thường rồi.

Thẩm Lạc xuất hiện đã cứu cô ra khỏi cơn ác mộng xếp hạng hai mươi lăm. Cuộc sống cấp III vốn tưởng rằng sẽ rơi xuống đáy, sẽ không còn đường sống của cô, lại trở nên tràn ngập sức sống.

Cô tốn mất mấy ngày, mới thăm dò được quy luật làm việc và nghỉ ngơi của Thẩm Lạc.

Cậu luôn đi một mình, cuộc sống có quy luật một cách đáng sợ.

Bữa sáng mọi ngày như một, buổi trưa, buổi tối ăn cơm ở căn tin đều ngồi cùng một chỗ.

Chỉ cần trời không mưa, thì sau giờ tự học sẽ đến sân thể dục ngắm sao.

Bắc Vũ dùng đủ mọi cách xuất hiện bên cạnh cậu.

Ví dụ như mua bữa sáng thì xếp hàng phía sau cậu. Ăn cơm ngồi bàn bên cạnh cậu.

Buổi tối cậu ngồi ngắm sao thì cô chạy bộ. Một vòng lại một vòng, chạy qua trước mặt cậu.

Thậm chí cô còn tìm cách đi tìm Giang Việt để đến lớp cậu. Làm Giang Việt ưu sầu, tưởng mình làm chuyện xấu bị bố mẹ phát hiện, rồi nhờ cô giám sát.

Ngày nào Bắc Vũ cũng lượn qua trước mặt Thẩm Lạc. Trong lòng nổi sóng, nhưng trên mặt lại cố gắng tự nhiên, không dám liếc cậu lấy một cái. Chỉ sợ tâm tư của mình bị phát hiện.

Nhưng mà loại phương thức tạo cảm giác tồn tại này, hình như không có tác dụng.

Theo sự quan sát âm thầm của cô, cho tới tận bây giờ, Thẩm Lạc cũng không thèm nhìn cô lấy một cái. Hiển nhiên là cậu không nhận ra có một cô gái nhỏ đang xuất hiện xung quanh cậu với tần suất cao.

Đây là vở kịch chỉ có mình cô đóng, nhưng cô lại không thấy mệt.

Ít nhất, mỗi ngày đều có thể trông thấy cậu.

Một tuần trôi qua, lại đến ngày về nhà.

Bắc Vũ có hai cô bạn chơi với nhau từ bé. Sau khi lên cấp III, vì học khác trường nên ba người đã lâu không gặp nhau.

Lần này gặp lại, cô mới nhận ra Trâu Miểu, và Triệu Hiểu Tĩnh không còn giống như trước nữa.

Một người học ở một trường cấp III không tốt, một người trực tiếp đi học nghề luôn. Bây giờ cả hai đều nhuộm tóc, đeo khuyên tai, ăn mặc theo mốt.

So với bọn họ, Bắc Vũ có vẻ rất quê mùa.

Ba người vừa gặp mặt, Trâu Miểu đã lấy ra một tấm ảnh:

- Cho hai cậu xem bạn trai tớ này. Đẹp trai không?

Bắc Vũ nhìn theo. Trên tấm ảnh là Trâu Miểu và một anh bạn tóc vàng, bộ dáng thân mật khiến người ta buồn nôn.

Cô chặc lưỡi, cười nói:

- Cậu tìm được con khỉ này ở đâu đấy?

- Cậu biến đi!

Bọn họ lớn lên cùng nhau, nên đùa giỡn rất thoải mái. Trâu Miểu giật lấy tấm ảnh:

- Hai người thì sao? Có tình huống gì chưa?

Triệu Hiểu Tĩnh nói:

- Tớ quen một anh trên mạng. Anh ấy bảo nghỉ đông sẽ đến gặp tớ.

Bắc Vũ cười:

- Yêu qua mạng hả? Cậu cũng theo trào lưu ghê. Đến khi gặp đùng có thất vọng đấy!

Triệu Hiểu Tĩnh xì một tiếng:

- Cậu không nói được câu nào hay à? Còn cậu thì sao? Trường số hai các cậu nhiều trai đẹp không? Có nhìn trúng anh nào không?

Hình ảnh Thẩm Lạc lóe lên trong đầu Bắc Vũ, nhưng trên mặt cô vẫn là vẻ chẳng quan tâm:

- Không có. Toàn một sách thôi. Chẳng có gì thú vị cả!

- Vớ vẩn! Nghe nói con trai trường số hai là hàng chất lượng cao mà. Sao có thể toàn một sách được chứ? Với lại học sinh trường cậu thiếu gì đôi yêu đương. Tớ còn trông thấy có người mặc đồng phục trường cậu hôn nhau trên xe bus đấy. Tớ thấy cậu mới là một sách ý.

Lời Trâu Miểu nói đúng là sự thật, tuy mới học được nửa học kỳ, nhưng Bắc Vũ cũng nhận ra, trường cô có rất nhiều cặp đôi.

Tuy trường số hai là trường cấp III tốt nhất thành phố, nhưng cũng không quá nghiêm khắc.

Bắc Vũ nói:

- Tớ không phải một sách nhé.

Trâu Miểu hát đuôi ngựa của cô:

- Cậu nhìn cách ăn mặc của cậu xem. Nếu cậu mà mặc đồng phục trường cậu vào, ai cũng sẽ bảo cậu là một sách.

Bắc Vũ nhìn mái tóc xoăn màu đỏ rượu của cô ấy:

- Trường tớ không cho nhuộm tóc.

- Ép thẳng cũng vẫn được chứ! Tớ nói này Mưa Nhỏ. Người đẹp ba phần do trời sinh, bảy phần do ăn mặc. Cậu đừng ý vào bộ dạng xinh xắn liền không thèm sửa sang diện mạo. Thanh xuân là phải tỏa sáng. Cậu sắp mười sáu rồi, đừng có trẻ con nữa.

Bắc Vũ nghe vậy cũng thấy lung lay. Nghĩ tới sự bình thường của mình, lại nghĩ đến Thẩm Lạc. Cô cảm thấy mình phải thay đổi một chút.

Dưới sự dẫn dắt của hai cô bạn nhỏ, mái tóc của Bắc Vũ nhanh chóng được ép thẳng. Tóc cô vốn đã đen, khi ép thẳng thì càng giống chiếc áo choàng sa tanh đẹp đẽ.

Sau đó là đi xỏ lỗ tai, đeo hai chiếc khuyên tai nhỏ bằng bạc sáng lấp lánh. Thuận tiện cô còn đi tía lông mày cho hợp với khuôn mặt.

Ngũ quan của cô vốn đã đẹp rồi, da lại trắng, chỉ cần tân trang một xíu, liền có vẻ thay da đổi thịt.

Đi ra khỏi cửa tiệm, Trâu Miểu huýt sáo về phía cô, néo khuôn mặt trắng nõn của cô:

- Tiểu mỹ nhân nhà ai đây, cười với gia một cái.

Bắc Vũ đặc ý:

- Cút.

Bởi vì tôi phải về trường tự học, nên cô phải về nhà sớm.

Mẹ Bắc nhận ra con gái thay đổi:

- Con làm tóc với xỏ khuyên tai hả?

- Con đi chơi với bọn Miểu Miểu, thấy hay hay nên nghịch thử.

Con gái thích chưng diện cũng không có gì đáng trách, mẹ Bắc cũng không để ý. Chỉ là nhận ra con gái đã lớn rồi, sợ cô chơi bời nhiều, sẽ ảnh hưởng đến học tập, nên nhắc nhở:

- Mưa Nhỏ, tuy mẹ với bố con không yêu cầu con phải làm gì cả, chỉ mong muốn con vui vẻ thôi. Nhưng mà việc quan trọng nhất bây giờ vẫn là học cho tốt, đừng phân tâm sang việc khác. Nếu sau này không thi được Đại Học, bố mẹ không nói gì, nhưng rồi con sẽ thấy hối hận.

Thành tích là nỗi đau mà Bắc Vũ không muốn chạm vào, cô không kiên nhẫn nói:

- Con biết rồi mà!

Mẹ Bắc lắc đầu, cũng không nói gì nữa.

Sau khi ăn xong, chuẩn bị quay về trường, Bắc Vũ đột nhiên nhớ ra một việc. Cô lấy chiếc đàn phong cầm (accordéon) trong ngăn tủ đầy bụi ra, khoác lên lưng.

Mẹ Bắc thấy vậy thì hỏi:

- Con mang đàn đến trường làm gì thế?

Bắc Vũ nói:

- Làm phong phú cuộc sống sau giờ học.

Đương nhiên không phải vậy rồi! Nó có tác dụng khác.

Dù sao tối nào cũng chạy bộ thì rất mệt mỏi.

Chương 5

Sân Thể Dục

Sau khi quay về ký túc xá, hai cô bạn cùng phòng trông thấy Bắc Vũ thay đổi, thì đều tò mò vây quanh cô:

- Cậu làm tóc à?

Bắc Vũ gật đầu:

- Thế nào? Có đẹp không?
- Rất đẹp, như là trở thành người khác vậy.

Người còn lại cũng cười phụ họa:

- Tớ cảm thấy vị trí hoa khôi lớp ta của Hứa Linh khó mà giữ được.

Thiếu nữ mười mấy tuổi luôn có lòng hư vinh, nhất là người bình thường như Bắc Vũ. Nghe thấy lời khen ngợi như vậy, thì trong đầu rất vui sướng, nhưng trên mặt lại giả vờ lơ đãng:

- Chỉ là ép tóc thôi mà. Có gì mà ngạc nhiên thế.

Thật ra là còn tĩa lông mày, đeo hoa tai.

Hiển nhiên ở trong mắt người khác, sự thay đổi nho nhỏ của Bắc Vũ là rất khác biệt.

Trong tiết tự học buổi tối, khi các bạn trong lớp nhìn thấy cô thì ai cũng nói một câu:

- Trông cậu hôm nay khác với mọi khi.

Ngay cả Thiệu Vân Khê ngồi sau cô cũng nói vậy. Trong ba tiết tự học, còn mượn bút, mượn tẩy hai, ba lượt.

Trong lòng Bắc Vũ chỉ có Thẩm Lạc, nên không quan tâm đến những hành động nho nhỏ này của Thiệu Vân Khê.

Đến khi học xong tiết tự học, Thiệu Vân Khê còn chưa kịp mời cô đi về ký túc xá cùng nhau, thì cô đã chạy đi mất.

Về đến ký túc xá, Bắc Vũ lập tức xách đàn phong cầm ra sân thể dục.

Đây là ý tưởng cô mới nghĩ ra, do hôm trước cô nhìn thấy một bạn nam ngồi đàn ghita ở sân thể dục.

Thẩm Lạc còn chưa tới, cô ôm đàn ngồi xuống bãi cỏ cạnh xà kép.

Cô gái xinh đẹp đánh đàn phong cầm trong đêm, chắc là sẽ khiến Thẩm Lạc chú ý nhỉ.

Khoảng hai, ba phút sau, bóng hình quen thuộc kia xuất hiện ngoài sân thể dục.

Dưới ánh đèn đường mờ mịt, chiếc bóng của Thẩm Lạc bị kéo dài thật dài.

Bắc Vũ nhìn thấy cậu từ phía xa, chờ cậu đến gần mới quay lại, bắt đầu sửa soạn lại chiếc đàn.

Cô cúi đầu xuống, có vẻ như đang nhìn phím đàn. Nhưng sự thật là vẫn chú ý tới Thẩm Lạc.

Cô cảm nhận được cậu đang tới gần, rồi đứng dưới xà kép một lát. Đột nhiên có thêm một cô gái đánh đàn ở đây, không biết cậu có cảm thấy địa bàn bị xâm phạm không? Hay là bị hấp dẫn không?

Bắc Vũ biết cậu đang nhìn mình.

Cô hơi cúi đầu, mái tóc dài xõa trên vai. Tư thế này cô đã luyện tập trong gương rất nhiều lần rồi. Máy người bạn cùng phòng cô đều khen là cô gái nghệ thuật xinh đẹp.

Thẩm Lạc sẽ chú ý tới mình chứ?

Trong lúc cô đang nghĩ thầm trong lòng, sợ cậu sẽ đi tìm chỗ khác yên tĩnh hơn, thì cậu lại trèo lên xà kép.

Cảm ơn trời đất!

Bắc Vũ đã lâu không đàn phong cầm, nên hơi gượng tay.

Nhưng vì vậy mới phải luyện chui ở sân thể dục chứ. Như vậy mới có vẻ bình thường, sẽ không làm Thẩm Lạc nghĩ rằng mình cố ý tiếp cận.

Sân thể dục rất yên tĩnh, chỉ có mấy người đang chạy bộ. Anh bạn đàn ghita mọi hôm cũng xuất hiện rồi.

Chẳng qua ở bên này chỉ có mình cô và Thẩm Lạc thôi. Khoảng cách giữa hai người chỉ khoảng 2m.

Giống như trong thế giới nhỏ này, chỉ có mình cô và cậu.

Tim Bắc Vũ đập rất nhanh. Cô cũng thấy căng thẳng, nhưng hăng hái vẫn nhiều hơn.

Bởi vì ngồi sau cậu, lúc nhìn lên sẽ không thấy sợ.

Ban đêm cuối thu đầu đông, bầu trời trong trẻo, cao vút, gió đêm man mát. Cậu thiếu niên ngồi trên cao ngắm sao trời, còn cô gái ngồi dưới đất đánh đàn. Nghĩ thế nào cũng thấy đẹp.

Bắc Vũ lại bắt đầu ảo tưởng mình là Mary Sue.

Bắc Vũ hiểu rất rõ thói quen của Thẩm Lạc, khoảng nửa tiếng nữa cậu sẽ đi về.

Cô không muốn lại đi sau cậu nữa. Vì người đi phía sau sẽ không thể tạo ra cảm giác tồn tại được. Chỉ có đi phía trước, mới có thể triển lãm ra mái tóc dài của cô.

Đến giờ, cô thu dọn đàn, chậm rãi đứng dậy đi về trước.

Quả nhiên mới đi được mấy bước, cô đã nghe thấy tiếng Thẩm Lạc nhảy xuống khỏi xà kép.

Bình thường cậu đi cũng không nhanh, nhưng vì chân dài, người cao nên cũng không chậm. Lúc trước Bắc Vũ làm cái đuôi, đều phải đi nhanh hơn bình thường mới đuổi kịp cậu.

Mà hôm nay, tiếng bước chân của Thẩm Lạc vẫn vang lên ở phía sau, hẳn là đi chậm hơn mọi khi. Vì cậu vẫn đi sau lưng cô, chứ không vượt lên trước.

Bắc Vũ lặng lẽ liếc về phía sau, Thẩm Lạc cách cô khoảng 1m.

Cô uốn thẳng người, cố gắng để tư thế đi đường của mình đẹp nhất có thể.

Lúc này, cô khoác chiếc đàn phong cầm trên vai, gió đêm thổi bay mái tóc dài của cô.

Quả là cô gái nghệ thuật.

Cảm xúc của Bắc Vũ luôn phập phồng. Cho đến khi cô đi tới cửa ký túc xá, Bắc Vũ mới thở phào một hơi.

Từ đó về sau, cô luôn chấp tay sau lưng, khoác đàn đi ra sân thể dục.

Thẩm Lạc ngồi trên xà kép, cô ngồi trên cỏ. Thẩm Lạc ngắm sao, cô đánh đàn.

Trừ việc nhìn lên cậu ra, bọn họ cũng không có ảnh hưởng gì đến nhau.

Đương nhiên cũng không có ai mở miệng nói chuyện với đôi phương.

Nhìn qua thì tưởng là ban đêm hẹn nhau ngồi cùng một chỗ. Trên thực tế là không hề quen biết.

Thời tiết trở nên lạnh hơn, đánh đàn ở bên ngoài chẳng khác nào tra tấn.

Nhưng Bắc Vũ vẫn vui vẻ chịu đựng.

Có đôi khi, cô còn cảm thấy, đây là những buổi hẹn của mình và Thẩm Lạc.

Xin tha thứ cho một cô gái mới có mối tình đầu luôn luôn ảo tưởng.

Sự cố gắng của cô có làm Thẩm Lạc chú ý hay không thì cô không biết, nhưng hiển nhiên nó đã khiến những người khác chú ý.

Ví dụ như anh bạn đàn ghita ở đối diện.

Một buổi tối sau khi cô đánh đàn được một tháng, anh bạn kia đi sang chào hỏi cô:

- Bạn đánh đàn rất hay. Bạn học bao lâu rồi?

Bắc Vũ lặng lẽ liếc người ngồi trên xà kép. Khi thấy cậu bỏ kính viễn vọng xuống, nhìn sang bên này, thì vội vàng nhìn sang chỗ khác... Rồi lơ đãng trả lời anh bạn kia:

- Cũng bình thường thôi. Tớ học đứt quãng mấy năm.

Anh bạn kia ngồi xuống cạnh cô, cứ như hai người đã quen biết từ lâu rồi:

-Tớ cũng học ghita đứt quãng mấy năm. Bố mẹ tớ bảo phải chăm chỉ học tập. Đánh đàn trong ký túc thì sợ ảnh hưởng đến người khác. Nên đành phải chạy đến đây luyện tập. Nhưng mà bây giờ thật là lạnh.

Nói xong còn bắn mấy phím đàn làm bộ đẹp trai.

Bắc Vũ không thích vị khách không mời mà đến này, cũng không có hứng thú với kỹ xảo đánh đàn ghita của cậu ta.

Đang nghĩ xem nên đuổi người đi kiểu gì, thì nghe thấy tiếng nhảy xuống đất. Là của Thẩm Lạc.

Cô quay lại nhìn thì thấy Thẩm Lạc đã đi về trước.

Cô không còn hứng nói chuyện với anh bạn kia. Thấy Thẩm Lạc đã đi được khoảng 3m, thì vội vàng đứng dậy nói với cậu ta là phải đi về ngủ, rồi đi theo Thẩm Lạc.

Để lại một mình anh bạn đánh ghita không hiểu gì ở đó.

Nhìn thấy Thẩm Lạc đi vào trong ký túc xá nam, Bắc Vũ giơ đồng hồ lên xem, sớm hơn mọi khi hai mươi phút. Nói cách khác là buổi hẹn hôm nay bị thiếu mất hai mươi phút.

Đúng là một đêm không vui.

Bắc Vũ chỉ có thể hy vọng mai vẫn là một đêm sáng sủa như trước.

Trừ việc mỗi tối đều ôm đàn ra tạo cảm giác tồn tại, ban ngày, Bắc Vũ cũng luôn chạy đến lớp cậu.

Tất nhiên lấy cớ là gặp Giang Việt.

Bởi vì đến quá nhiều lần, mà mấy tên bạn nhớ nhặng của Giang Việt cũng nhận ra cô. Thi thoảng bọn họ còn trêu chọc cô.

Ví dụ như lúc này.

- Anh Việt. Em gái anh càng ngày càng đẹp! Anh hỏi em ấy xem em ấy có muốn làm bạn gái em không?

Một tên vừa nhìn thấy cô xuất hiện liền huyết sáo, rồi hỏi Giang Việt.

Hôm nay cô không mặc đồng phục, mà mặc một bộ váy mùa đông, để tóc xõa, trông rất được.

Giang Việt lườm tên kia, rồi đập cho cậu ta một cái:

- Mà có cần soi gương bằng nước tiểu không? Không nhìn lại xem mình là cái gì! Em gái tao là người mà có thể động vào à? Biết xấu hổ chút đi!

Không biết tên kia lấy một cái gương con ở đâu ra, soi trái soi phải:

- Ngọc thụ lâm phong, anh tuần tiêu sái, mỹ nam tử hiếm thấy trên đời. Đúng cùng em gái Bắc Vũ thì đúng là trai tài gái sắc mà!

Giang Việt lại đập cậu ta một cái nữa:

- Hừ! Ngủ vẫn còn không được trung bình bao giờ, còn học đòi khoe thành ngữ! Tao nói cho mày biết, em gái tao vừa thành tích tốt, vừa có chỉ số thông minh cao. Mày còn nói hươu nói vượn nữa, là ông đánh mày đấy!

- Anh Việt tha mạng, em biết sai rồi!

Bắc Vũ nghiêm mặt nhìn bọn họ trêu đùa, rồi lại nhìn về phía Thẩm Lạc. Cũng may cậu đang đeo tai nghe, chắc là không nghe thấy mấy câu nhố nhăng này.

- Giang Nhị Cầu! Hôm qua anh bảo chiều tối nay sẽ đánh bóng với lớp 11 cơ mà. Còn gọi em đi làm cổ động viên gì đó cơ mà. Thế có đi không?

Giang Việt nhảy lên, lấy ra một quả bóng rổ:

- Suýt nữa thì quên. Đi mau. Nếu không dám trẻ ranh lớp 11 kia tưởng mình sợ nó mất!

Bắc Vũ không còn gì để nói:

- Giang Nhị Cầu! Anh đi đánh bóng chứ không phải đi đánh nhau đâu!

Giang Việt cười một tiếng, gọi mấy người cao to trong lớp đi đánh bóng.

Đến khi đi đến cửa lại như nhớ ra cái, đột nhiên đi tới chỗ Thẩm Lạc, vỗ vai cậu.

Bắc Vũ cũng không biết Giang Việt định làm gì. Cô tưởng là Giang Việt định bắt nạt cậu, định đi vào kéo ra, thì Giang Việt đã mở miệng nói:

- Lạc Thần! Có đi đánh bóng không? Dám trẻ ranh lớp 11 đánh rất dã man, người của chúng ta không đủ. Cậu có đi không?

Thẩm Lạc bỏ tai nghe xuống, ngẩng đầu nhìn Giang Việt, rồi lại nhìn mấy người đứng ngoài cửa:

- Được.

Bắc Vũ mừng rỡ, không khỏi giơ ngón cái lên khen ngợi Giang Việt ở trong lòng.

Cô quyết định sẽ không gọi cậu ta là Giang Nhị Cầu một tuần.

Tính cách Giang Việt rất hòa đồng. Lúc trước đã mời Thẩm Lạc mấy lần, nhưng đều bị từ chối. Nếu không phải lần này bọn họ chỉ có sáu người, không thể đánh cho đám lớp 11 kia biết sợ được, thì cậu ta cũng không đi lấy mặt nóng dán mông lạnh.

Tuy là mời, nhưng cũng chỉ là thuận miệng hỏi một câu thôi.

Nghe thấy Thẩm Lạc đồng ý, Giang Việt cũng sùng sốt một lát. Rồi nhanh chóng cột nhà, ôm vai Thẩm Lạc như kiểu hai người rất quen thuộc:

- Tôi biết là cậu sẽ đi mà, đúng không cao thủ?

Thẩm Lạc thản nhiên đẩy tay Giang Việt ra:

- Bình thường thôi.

Bắc Vũ đi theo đám Giang Việt xuống sân.

Xuống dưới sân trường, Giang Việt móc tiền ra đưa cho cô:

- Đi mua nước đi! Mua xong thì ra sân bóng nhé!

Cô “ừ” một tiếng, cầm tiền đi mất. Giang Việt nhìn bóng dáng nhảy nhót của cô, không hiểu gì hết. Cậu sờ đầu, rồi nói thầm:

- Bình thường bảo đi mua đồ hộ, mười thì chín lần là không giúp. Nếu mà giúp thì cũng đòi hỏi đủ thứ. Chắc chắn hôm nay uống nhầm thuốc, mới dễ tính như vậy!

Một cậu nam sinh bên cạnh cười nói:

- Giang Việt, cậu thật không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Để em gái cậu đi mua nước, thì nó bê được à? Không thì để tôi đi cùng nhé?

Giang Việt hứ một tiếng:

- Yên tâm đi. Tay chân nó bé thể thôi, nhưng mà sức thì không bé đâu. Tôi cũng không đánh lại nó đâu.

Thẩm Lạc nhìn Giang Việt một cái:

- Các cậu đi trước đi, tôi về ký túc xá thay đồ đã.

Đội Thẩm Lạc đi rồi, một người khác mới đến gần Giang Việt hỏi thăm:

- Lúc trước gọi cậu ta có đi đâu. Chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc hướng tây?

Giang Việt lơ đãng:

- Ai mà biết được. Có nhiều người thì càng tốt chứ sao. Đi thôi. Đám ranh con lớp 11 chắc cũng sắp đến rồi. Đến muộn, chúng nó lại tưởng mình sợ nó.

Chương 6

Đánh Bóng Rổ

Bây giờ là lúc cửa hàng tạp hóa đông người nhất. Bắc Vũ đi lên xách nước, vừa định đi về thì nhìn thấy bên cạnh có một bóng hình quen thuộc.

Cô nhìn Thẩm Lạc mua một hộp kẹo cao su, hiện tại cũng định đi về. Hai người vừa hay một trước một sau.

Bắc Vũ nảy ra một ý tưởng. Cô lập tức giả vờ như túi nước rất nặng nề, phải cố lắm mới xách được.

Trong trường hợp bình thường, chỉ cần Thẩm Lạc nhận ra cô, thì sẽ biết là cô đang mua nước cho bọn họ, sau đó đi lên giúp đỡ. Mà chỉ cần cậu đi lên giúp đỡ, thì quan hệ giữa bọn họ sẽ có bước tiến đầu tiên.

Nghĩ vậy cô lại thấy kích động.

Vì thế cảm thấy túi nước 5kg trong tay càng ngày càng nặng.

Ngay tại lúc tim cô đang đập loạn, thì trên tay lại nhẹ đi. Cô vui vẻ ra mặt. Sau đó thì cứng đờ lại.

- Sao cậu mua nhiều nước thế? Cầm sao nôi?

Khuôn mặt tươi cười của Thiệu Vân Khê xuất hiện trước mặt Bắc Vũ.

Đã vào năm học mới được nửa học kỳ, trừ bạn cùng bàn và bạn cùng phòng ra, Bắc Vũ không quen ai trong lớp cả. Thiệu Vân Khê cũng được coi là quen biết, dù sao cũng ngồi sau lưng cô mà.

Bạn học Thiệu này chính là người có số điểm cao thứ nhì cả lớp, trong đợt thi vừa rồi. Nghe nói hồi cấp II từng được giải trong kỳ thi Olympic, giáo viên rất quý cậu ta. Hơn nữa bề ngoài cũng dễ nhìn, thường là đối tượng thảo luận trọng điểm trong các cuộc nói chuyện của đám con gái.

Nhưng đối với Bắc Vũ, Thiệu Vân Khê cũng chỉ là một bạn nam cùng lớp tương đối xuất sắc mà thôi, không đến mức là bạn bè thân thiết. Với lại, gần đây cô còn thấy ghét bạn nam cùng lớp này. Không chỉ hay mượn đồ của cô, mà còn có mặt ở mọi chỗ. Đi đâu cũng có thể gặp cậu ta, nhất là lúc ăn cơm trong căn tin. Gần như ngày nào cậu ta cũng bắt gặp cô trong căn tin, rồi lại ngồi chung một bàn. Rất là cản trở việc cô chế tạo cảm giác tồn tại với Thẩm Lạc.

Ví dụ như ngay bây giờ, cô vốn đang ảo tưởng Thẩm Lạc sẽ “giúp đỡ người khác là việc vui vẻ”. Ai ngờ lại bị Thiệu Vân Khê chặn ngang.

Nhưng người ta cũng có lòng tốt, cô chỉ có thể cười gượng:

- Anh tớ đánh bóng rổ trong sân thể dục, nhờ tớ mua nước hộ.

- Anh cậu học lớp 12 nhì? Tớ thấy cậu hay đi lên khu lớp 12.

- Đúng vậy!

Bắc Vũ lơ đãng trả lời. Khóe mắt vẫn liếc về phía sau, dõi theo hướng đi của Thẩm Lạc. Cô vừa nói xong, cậu đã đi vượt chỗ cô và Thiệu Vân Khê, chỉ để lại cho cô một bóng lưng.

Thiệu Vân Khê “giúp đỡ người khác là việc vui vẻ” xách nước đến sân thể dục giúp cô xong thì đành phải ra về.

Lúc này bọn Giang Việt đã thay đồ xong, chuẩn bị bắt đầu trận đấu. Giang Việt rất lưu manh, vừa giơ ngón giữa, vừa đe dọa đối phương.

Bắc Vũ không còn gì để nói.

Thật ra cô không có hứng thú gì với bóng rổ cả, nhưng lại có hứng thú với việc Thẩm Lạc chơi bóng rổ.

Không, phải nói là rất có hứng thú.

Nhìn thấy cậu thay đồ thể thao xong, rồi đứng bên cạnh tên lưu manh Giang Việt, thì thấy rất thoải mái.

Ngay từ khi bắt đầu, trận đấu đã vô cùng kịch liệt.

Giang Việt là tiền đạo. Tuy cậu là học sinh thể dục, nhưng bóng rổ không phải thế mạnh của cậu. Cách đánh cơ bản đều là kiểu thô bạo. Cũng may sở trường của cậu là chạy cự ly dài, nên thể lực tốt, chạy cũng nhanh.

Giang Việt không nhìn người mà chỉ nhìn bóng. Ai ở bên địch bắt được bóng thì cậu liền nhảy lên cướp với người đó. Động tác của cậu quá mạnh mẽ, nên hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt vây xem.

Chỉ có Bắc Vũ vẫn luôn theo dõi Thẩm Lạc. Có vẻ cậu không muốn biểu hiện, thậm chí còn không chủ động cướp bóng. Nhưng kỹ xảo thì rất tốt. Nếu bóng được chuyền vào tay cậu, thì hầu như bên địch không còn cơ hội cướp lại bóng nữa, vì bóng sẽ trực tiếp vào rổ.

Trận đấu diễn ra chưa được mười phút đã có bốn quả vào rổ, trong đó có ba quả liên tiếp.

Thẩm Lạc ở trong mắt Bắc Vũ vô cùng đẹp trai. Chỉ cần cô thấy Giang Việt đoạt được bóng thì lại muốn gọi cậu mau chuyển cho Thẩm Lạc.

Chẳng qua, tuy Giang Việt cướp được bóng, nhưng lại như ruồi bọ không đầu, không biết phải truyền cho ai cả. Nhất là khi bị hai người bên địch chặn lại, thì đầu óc sẽ rối tung, chỉ biết tìm cách xông ra.

Bắc Vũ thấy Thẩm Lạc đứng cách Giang Việt một mét, vừa vặn không có ai nhòm ngó, thì hô lên:

- Giang Nhị Cầu, truyền cho Thẩm Lạc ở đằng sau, bên trái!

Giọng nói trong trẻo của cô bé mười lăm tuổi trở nên chói tai. Cô vừa hô lên, thì có rất nhiều ánh mắt quay lại nhìn cô. Thậm chí Thẩm Lạc ở trên sân cũng quay ra liếc cô một cái.

Cô nhanh chóng giơ tay lên vuốt tóc, giả bộ như mọi người nhận nhầm người rồi.

Cũng may Giang Việt nghe lời cô, ném bóng sang bên trái. Thẩm Lạc dời ánh mắt về sân bóng, nhanh chóng nhảy lên nhận bóng rồi ném vào rổ.

Quả bóng rơi vào rổ.

Ngoài sân thi nhau reo hò.

Trọng tài thổi còi, một hiệp đấu kết thúc.

Giang Việt chạy tới, lau mồ hôi trên trán xong thì vẫy Bắc Vũ:

- Mau mang nước ra đây!

Bắc Vũ định đập cho cậu ta một cái, nhưng nhìn thấy Thẩm Lạc ở cách đó không xa, thì yên lặng rút chân về, đưa nước cho Giang Việt.

Những người khác trong đội đi tới, cô cũng ân cần đưa nước cho mọi người.

Bởi vì Thắm Lạc đi chậm nhất, nên cậu là người cuối cùng được đưa nước.

Đây là lần đầu tiên Bắc Vũ cách cậu gần như vậy. Cũng là lần đầu tiên chính thức đối mặt. Khi đứng trước mặt cậu, cô mới nhận ra cậu còn cao hơn cô tưởng. Cô chỉ cao đến tai cậu thôi.

Da cậu rất mượt mà, con ngươi đen láy, đánh nửa trận bóng rồi mà không có một chút mồ hôi nào.

- Của anh này.

Tim Bắc Vũ đập rất nhanh. Cô không dám nhìn cậu, không phải là ngại, mà là sợ cậu biết tâm tư của cô.

Cô hơi mỉm cười. Lúc trước đi mua nước, cô đã suy nghĩ xem phải cười thế nào cho đẹp rồi. Bây giờ ở trong mắt Thắm Lạc, nhất định là hình bóng một thiếu nữ xinh đẹp.

Đương nhiên, đây chỉ là trong tưởng tượng của cô thôi. Vì trên thực tế, Thắm Lạc chỉ cầm lấy chai nước, cảm ơn một câu rồi đi sang chỗ khác. Căn bản là không thèm nhìn cô lấy một cái.

Nhưng mà như vậy cũng đủ rồi, bởi vì Bắc Vũ phát hiện giọng cậu cũng rất dễ nghe. Hơi trầm trầm, nhưng không giống với đám con trai cùng tuổi đang biến giọng, mà mang theo một chút hấp dẫn.

Tim Bắc Vũ như đang gõ trống.

Giang Việt uống xong nửa chai nước, thì cười với cô:

- Bắc Miệng Rộng, hôm nay rất ngoan. Đúng là nhà có con gái mới lớn, không uống công anh thương em mấy năm nay.

Đám bạn nhỏ nhặng của cậu cũng nhốn nháo theo:

- Anh Việt, bọn em cũng muốn có em gái như em Bắc Vũ. Anh chia cho bọn em nữa đi!

- Cút!

Bởi vì Bắc Vũ liên tục đi tìm Giang Việt, nên cũng quen hết cả đám bạn của cậu. Nếu Thắm Lạc không ở đây, cô sẽ mặc kệ cho bọn họ trêu chọc, chơi chung với bọn họ cũng không sao cả.

Nhưng mà lúc này có người mình thích thăm ở đây, lại bị bọn họ trêu như vậy, Bắc Vũ cảm thấy hình tượng của mình đã tan nát. Cô chỉ có thể nghiêm mặt mắng thăm trong bụng. Việc không gọi Giang Việt là Giang Nhị Cầu lúc trước coi như xí xóa.

Cô lặng lẽ nhìn Thắm Lạc. Cậu cũng ngời xuống đất giống bọn Giang Việt, tay cầm chai nước, đầu hơi cúi xuống, sừng mặt đẹp như tranh vẽ.

Rõ ràng cậu chẳng khác gì đám con trai bên cạnh, nhưng Bắc Vũ lại thấy không giống người bình thường.

Cô đứng bên cạnh Giang Việt, cách cậu hai người.

Khi cô chuyển ánh mắt từ trên mặt cậu sang nơi khác, thì bị Giang Việt bắt gặp.

Bình thường Giang Việt rất ngốc, mà nay lại tinh tế lạ thường. Cậu nghi ngờ nhìn Bắc Vũ, rồi lại nhìn Thẩm Lạc, sau đó thì đã hiểu.

Trọng tài thổi còi bắt đầu hiệp tiếp theo. Mọi người thi nhau chạy về sân. Bắc Vũ thừa dịp không ai để ý, liền nói nhỏ với Giang Việt:

- Anh cướp được bóng thì nhớ truyền cho Thẩm Lạc nhé. Người ta ném giỏi hơn anh nhiều.

Giang Việt nhìn cô như đã biết hết mọi bí mật, cười xấu xa:

- Biết rồi.

Bắc Vũ giật mình khi bị cậu nhìn như vậy. Cô định hỏi cho rõ thì Giang Việt đã chạy ào vào sân.

Giang Nhị Cầu lại lên cơn hả?

Hiệp sau quả nhiên Giang Việt đánh nhanh hơn. Cậu phụ trách việc cướp rỏ và cướp bóng. Nhìn đúng thời cơ thì ném cho Thẩm Lạc. Bởi vì xác suất Thẩm Lạc ném trúng rỏ rất cao, nên số điểm cũng nhanh chóng tăng lên.

Khi trận đấu kết thúc, đám Giang Việt hơn đôi phương những hai mươi điểm.

Trận bóng này là do mâu thuẫn của Giang Việt và đám lớp 11 kia. Giang Việt vốn là định đánh nhau, nhưng đôi phương nói bọn họ là người văn minh, chỉ đánh bóng, không đánh nhau. Nếu cậu không đánh bóng thì là cậu nhận thua.

Giang Việt suy nghĩ đơn giản, nên đồng ý luôn.

Cuối cùng là bên mình thắng. Nhìn thấy đôi phương méo mặt nhận thua, Giang Nhị Cầu cảm thấy vô cùng sáng khoái, vung tay lên tỏ vẻ không thèm chấp.

Thắng thì tất nhiên phải đi ăn mừng. Giang Việt rất hào phóng mời mọi người đi ăn tiệc to.

- Lạc Thần, đi cùng chứ?

Giang Việt nhiệt tình mời mọc người có công lớn.

Thẩm Lạc nhìn cậu, rồi nhẹ nhàng nhìn lướt qua Bắc Vũ, gật đầu.

Bắc Vũ mừng thầm. Ngồi cùng bàn ăn cơm là một bước tiến mới. Sau hôm nay cậu sẽ nhận ra cô chứ?

Giang Việt là con trai xưởng trưởng, nên có không ít tiền tiêu vặt. Cậu dẫn mọi người ra quán ăn ngoài công trường, hào phóng đặt một phòng.

Lúc đầu Bắc Vũ rất không muốn ngồi ăn chung với một đám con trai mới đánh bóng xong. Nếu không phải vì Thẩm Lạc thì cô thà đi ăn cơm trong căn tin còn hơn.

- Ngồi đây này!

Cô chậm chạp đi theo mọi người vào phòng. Giang Việt chỉ chỗ bên cạnh mình rồi gọi cô. Chỗ bên kia chính là Thẩm Lạc.

Vì thế cô lại tha thứ cho việc đùa giỡn ở sân bóng của Giang Việt.

Bởi vì người ngồi bên cạnh là Thẩm Lạc, nên tim Bắc Vũ đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi ngực.

Cô lặng lẽ nhìn Thẩm Lạc. Cậu vẫn như trước, không nói chuyện với ai cả, đầu hơi cúi xuống.

Giang Việt gọi món rồi nhìn Thẩm Lạc:

- Lạc Thần. Hôm nay phải cảm ơn cậu. Nếu không tôi sẽ mất hết mặt mũi với đám ranh con lớp 11 kia mất. Đúng rồi, cậu ném bóng rất chuẩn. Trước kia có luyện tập hả?

Thẩm Lạc cũng không nhìn Giang Việt, chỉ bâng quơ:

- Chỉ là sở thích thôi.

Giang Việt giơ tay qua người Bắc Vũ, đấm lên vai cậu:

- Vậy mà lúc trước gọi đi, cậu không đi.

Cũng không đợi Thẩm Lạc trả lời, cậu lại nói tiếp:

- Cậu mới chuyển đến nên không quen, hay là khinh thường đám học dốt này đây?

Thẩm Lạc rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn cậu, khóe miệng hơi cong lên, nhưng cũng không trả lời.

Bởi vì Bắc Vũ ngồi ở giữa, nên khi cậu nhìn Giang Việt, thì ánh mắt cũng lướt qua mặt cô.

Bắc Vũ đỏ mặt.

Tuy Giang Việt dễ tính, hòa đồng, nhưng cậu cũng không ngốc. Cậu biết Thẩm Lạc rất kiêu ngạo. Dù sao người ta cũng là thiên tài. Tuy bây giờ đang học lại cấp III, nhưng cũng sẽ không thèm chơi với đám bọn họ.

Nếu không phải vì Thẩm Lạc giúp bọn họ thắng, lại nhận ra tâm tư của Bắc Vũ, thì cậu cũng sẽ không mang mặt đi dán môn người ta.

Cậu nghĩ một lát, rồi vỗ vai Bắc Vũ:

- Lạc Thần. Giới thiệu cho cậu, đây là Bắc Vũ - em gái tôi.

Bắc Vũ còn đang đắm chìm trong cái liếc mắt kia của Thẩm Lạc, thì bất ngờ bị Giang Việt giới thiệu. Cô bối rối không nói được nửa lời.

Thẩm Lạc thì bình tĩnh nhìn cô một cái.

Những người khác lại bắt đầu ồn ào:

- Em gái anh Việt thì cũng là em gái bọn này.

- Cút! - Giang Việt quát bọn họ.

Bắc Vũ nghĩ thầm, đây giống như là cô đang đi trên con đường tới chỗ Thẩm Lạc, thì gặp phải một đám yêu ma quỷ quái vương váu vậy.

Bữa ăn này rất náo nhiệt. Đám con trai ngồi một chỗ thì chuyên nói tục, nhất là đám bạn của Giang Việt. Ai nấy đều hư hỏng như nhau, nói thẳng ra thì là một đám học sinh hư đốn.

Thẩm Lạc ít nói lại có vẻ không thích hợp ở đây.

Vì biểu hiện ra mình là một cô gái xinh đẹp, tao nhã, nên cả bữa cơm, Bắc Vũ đều duy trì hình tượng nhã nhặn. Cho dù có người trêu cô, cô cũng phải giả vờ cười.

Nhìn hai người lại có vẻ rất hài hòa.

Ăn xong cả đám quay về trường.

Bắc Vũ đi về ký túc xá nữ. Đi được một đoạn thì bị Giang Việt gọi lại:

- Bắc Miệng Rộng, chờ anh với.

- Làm gì?

Không có Thẩm Lạc ở đây, Bắc Vũ cũng không cần giả vờ thực nữ nữa. Cô hung dữ hỏi Giang Việt.

Giang Việt cười xấu xa:

- Có phải em giấu anh chuyện gì không?

Bắc Vũ không hiểu:

- Anh nói cái gì?

Giang Việt xoa đầu cô:

- Đừng giả vờ nữa!

Bắc Vũ gạt tay cậu ra:

- Em giả vờ cái gì?

Giang Việt cười hì hì:

- Lúc mới khai giảng, em nhìn thấy anh đều muốn giả vờ là không quen. Thế mà gần đây lại liên tục đến lớp tìm anh. Anh còn tưởng em tỉnh ngộ, muốn diễn

cảnh huynh muội tình thâm với anh. Còn thấy cảm động cơ! Hôm nay mới phát hiện ra, em có ý định khác.

Đây là nhận ra cô thích Thẩm Lạc hả? Bắc Vũ mắng thầm một câu, bình thường tâm tư Giang Nhị Cẩu còn thô hơn cái bát, mà sao hôm nay lại biến thành Conan rồi?

Đương nhiên không có chứng cứ, cô sẽ không thừa nhận rồi. Vì vậy cô nghiêm mặt:

- Em không biết anh đang nói gì cả!

Giang Việt cười càng đê tiện hơn:

- Thẩm Lạc, Lạc Thần lớp anh ý!

Bắc Vũ cười khinh bỉ một cái:

- Thần kinh!

Sau đó chạy như bay lên lầu.